

Andrey Tikhomirov

Germaanse volkeren

Indo-Europese migratie

Andrey Tikhomirov

**Germaanse volkeren.
Indo-Europese migratie**

«Издательские решения»

Tikhomirov A.

Germaanse volkeren. Indo-Europese migratie / A. Tikhomirov —
«Издательские решения»,

ISBN 978-5-00-509580-0

Het boek vertelt over de oude migratiebewegingen van de Germaanse volkeren nadat ze hun Indo-Europese voorouderlijk huis — de regio van de steppen van de Zuidelijke Oeral — de Zwarte Zee hadden verlaten.

ISBN 978-5-00-509580-0

© Tikhomirov A.
© Издательские решения

Содержание

De vorming van de oude Indo-Europeanen in de Zuidelijke Oeral – Zwarte Zee	6
Germaanse volkeren	10
Конец ознакомительного фрагмента.	14

Germaanse volkeren Indo-Europese migratie

Andrey Tikhomirov

© Andrey Tikhomirov, 2019

ISBN 978-5-0050-9580-0

Created with Ridero smart publishing system

De vorming van de oude Indo-Europeanen in de Zuidelijke Oeral – Zwarte Zee

Modern archeologisch onderzoek bewijst dat het thuisland van de Indo-Europeanen de regio van de Zuidelijke Oeral is, waar ze zich vormden als een enkele taalgroep.

Gemeenschappen worden gecreëerd, eerst op basis van gemeenschappelijke oorsprong – bevalling, en naarmate verhandelbare producten toenemen, wordt een grote familiegemeenschap gevormd, bestaande uit phratry, d.w.z. verschillende geslachten. Dan de naburige gemeenschap in de vorm van een stam, de volgende stap – de vereniging van stammen, die op zijn beurt leidt tot de vorming van het volk, en vervolgens de staat. Maar voor elke gemeenschap is ook een gemeenschap van belangen nodig, in dit geval de bescherming van metallurgisten en hun producten. Er waren dus nederzettingen van oude metallurgisten, en in het bijzonder de Arkaim-cultuur van de Zuid-Oeral. Soortgelijke nederzettingen werden gevonden in Europa, in Duitsland nabij Dresden en Leipzig, evenals in Oostenrijk en Slowakije, onder de leeftijd van 7 duizend jaar. Na het einde van de natuurlijke rijkdommen werden de nederzettingen «gesloten», werden de sloten opgevuld en werden de overblijfselen van de woningen verbrand.

Het land van steden is de voorwaardelijke naam van het grondgebied in het Zuidelijke Oeralgebergte, waar oude steden en versterkte nederzettingen van de Sintash-cultuur van de Midden-Bronstijd (ongeveer 2000 voor Christus), één cultuur werden gevonden.

Nederzettingen werden ontdekt in de jaren 70 – 80. XX eeuw. Een van de eerste archeologische complexen was een oude nederzetting aan de Sintashty-rivier (een zijrivier van Tobol), waardoor de nederzetting zelf is vernoemd naar de Zuid-Oeral. Kort na de ontdekking van andere steden begonnen archeologen de term «Sintashta-cultuur» te gebruiken. Dit «land» ligt in de regio Chelyabinsk, de regio Orenburg, Basjkirostan en het noorden van Kazachstan. Steden bevinden zich op het grondgebied met een diameter van 350 km.

Alle nederzettingen zijn verenigd door een soortgelijk type structuur, de organisatie van stedelijke infrastructuur, bouwmaterialen en de tijd van het bestaan. Evenals dezelfde topografische logica. Vestingwerken zijn duidelijk zichtbaar in luchtfoto's. Na 4000 jaar verschijnen de skeletten van steden duidelijk tegen de achtergrond van het natuurlijke landschap, geploegde velden. Er komt een bewustzijn van de vaardigheid van de ingenieurs die dergelijke systeemsteden hebben ontworpen en gemaakt. De steden zelf waren het meest geschikt voor het leven. Ten eerste boden ze bescherming tegen externe vijanden, en ten tweede werden in de steden gebouwen gemaakt voor het leven en werk van ambachtslieden, zadelmakers, pottenbakkers en metaalbewerkers. Binnen de steden is er een stormriool dat water uit de nederzetting haalt. In de buurt van de steden werden begraafplaatsen georganiseerd, dierenhokken gebouwd. Alle versterkte nederzettingen werden in drie verschillende vormen gemaakt: rond (8—9 stukken); ovaal (ongeveer 5); rechthoekig (ongeveer 11). De term «land» kenmerkt deze locatie van steden op passende wijze. Naast het feit dat alle versterkte nederzettingen tegelijkertijd op een compact terrein werden gebouwd, in dezelfde stijl en met dezelfde technische oplossingen, zijn vergelijkbare materialen, andere verenigende eigenschappen zichtbaar.

Op het uitgestrekte grondgebied van de steppen in de oude tijd ten westen van de Oeral leefden de stammen van de zogenaamde Srubnaya, en ten oosten van de Andronovo-cultuur, de laatste die de regio van de Oeral tot Altai en de Yenisei bedekte.. Andronovieten, die een van de dialecten van de oude Iraanse taal (Indo-Europese groep) spraken, grootgebracht vee en klein vee, paarden, waren bezig met vissen. In de zuidelijke Oeral zijn sporen van uiterwaardenlandbouw geïdentificeerd. De samenleving van Andronovo werd als nogal achterlijk en archaïsch beschouwd, zoals met name bleek uit de armoede van hun begravenissen. In het graf plaatsten ze samen met de overledene meestal aardewerk, bronzen sieraden, minder vaak gereedschap en wapens.

Volgens Videvdad (het eerste boek van de Avesta, een verzameling heilige boeken van de oude Iraanse religie, een soort Iraanse voortzetting van de Veda's), is het voorouderlijk huis van de oude Iraniërs Airyanem Vaejah (Avest. Airyanem Vaejah, «Aryan» ruimte»). Dit land wordt beschreven als de eindeloze vlakte waardoor de prachtige rivier Daitya (Vahvi-Datiya) stroomt.

Indo-Europese stammen trokken van oost naar west en, als een sneeuw die van een berg viel, veegden ze alles op hun pad weg en namen degenen op die zich bij hun stammen voegden. Hun voorouderlijk huis, waar ze zich als één taalgroep vormden, waren de steppen van het Zwarte-Zeegebied – de Zuidelijke Oeral.

Indo-Europese gebieden van Kentum (blauw) en Satem (rood). Het geschatte initiële gebied van satellietvorming wordt felrood weergegeven. De divisie Kentum-satem wordt isogloss genoemd in de Indo-Europese taalfamilie, gerelateerd aan de evolutie van drie rijen dorsale medeklinkers gereconstrueerd voor de Pra-Indo-Europese taal (PIE), *kW (labio-velar), *k (velar) en *k; (kamer). De termen komen van de woorden die het cijfer «honderd» betekenen in de representatieve talen van elke groep (Latijns centum en Avestaans satem).

In de Avesta adviseert de god Ahura Mazda (een uiterst deskundige priester) de legendarische onbevleete koning van de oude Ariërs (Indo-Europeanen) Yime om een gigantisch hek te maken – Varu, en daar, voor dit hek, legde «het zaad van alle mannetjes en vrouwtjes die het grootst zijn op deze aarde, en het zaad van alle geslachten, en het zaad van alle planten. En om alles in paren te doen, terwijl mensen in Var zijn ... «De legendarische Vara bestond uit 3 cirkels, ingesloten de een in de ander. Van de extreme 9 passages werden uitgevoerd, van het midden – 6, van de interne – 3. En op dit grondgebied omheind van kwade wind, bouwde Yima 18 straten en creëerde een raam boven de top – zoiets als een schoorsteen voor rook. De beschermheer van het smeden in het Slavische heidense pantheon was de smidgod Svarog (Sanskriet. «Svarga» – hemel). Het beeld van Svarog ligt dicht bij de Griekse Hephaestus en Prometheus.

De zon – Ja-God – werd in de Slavische mythologie beschouwd als de zoon van Svarog. De oude Slavische god – Dazhdbog – de drager van geluk, symboliseert waarschijnlijk regen, bijvoorbeeld in Slowaakse dažď (lees «dazhd») – regen. «Wind waait» is de analogie van een man die uit zijn mond blaast. «Blinde regen» betekent dat het regent en de zon schijnt, en zo blijkt dat het is alsof de regen «niet ziet» en gaat waar de zon schijnt. In de christelijke volkskalender veranderde Svarog in heiligen Kozma en Demyan – beschermheren van smeden en huwelijken. De aanwezigheid van de goden – de beschermheren van het smeden – duidt op de oudheid van zijn oorsprong. Met het woord «Svarog», is het woord «Swastika» (Skt.) Idiomatisch vergelijkbaar – een kruis met uiteinden gebogen in rechte hoeken, een van de oudste decoratieve motieven gevonden onder de volkeren van India, China, Japan, waar het swastika-teken had ook religieuze betekenis. Vergelijk ook de Slavische woorden «koken», «lassen». In de steppen van de Oeral-Altai heeft smeden al een aanzienlijke ontwikkeling doorgemaakt onder de Scythische stammen van de Noordelijke Zwarte Zee-regio (7—4 eeuwen voor Christus), evenals onder de Sarmaten en Slaven bekend in de 4e – 6e eeuw. onder de naam van mieren. In de 10—11 eeuwen. ijzer- en staalproducten in Rusland waren wijdverbreid en hadden uiteenlopende toepassingen. De oude metaalbewerker concentreerden meestal in hun

handen zowel het smelten van ijzer uit het moeraserts, het zogenaamde «koken» van ijzer, en de vervaardiging van verschillende ijzerproducten, evenals het smeden van koper, tin, zilver en goud, vooral in sieraden. Een haard werd gebruikt, waar kluiten moeraserts van boven en van onder werden bedekt met steenkool, die werd ontstoken en verwarmd tot de gewenste temperatuur. Het gesmolten ijzer stroomde naar de bodem van de haard en vormde een viskeuze massa (crits). De smid nam het met een tang en smeedde het vervolgens met een hamer op het aambeeld, gaf het product de gewenste vorm, sloeg slakken van het oppervlak en verminderde de porositeit van het metaal. De ontwikkeling van ijzer leidde tot een belangrijke sprong in ontwikkeling. Bovendien waren afzettingen van tin en koper, en hun legering van brons, in de habitat van de oude Indo-Europeanen vrijwel afwezig, ze werden geïmporteerd uit andere gebieden. IJzerertsen waren meer verspreid dan koper en tin, ijzererts werden in grote hoeveelheden gevormd onder invloed van micro-organismen in moerassen en stilstaande waterlichamen. En het verspreidingsgebied van de oude Indo-Europeanen werd juist gekenmerkt door een overvloed aan meren en wetlands. In tegenstelling tot koper en tin, werd in de oudheid overal ijzer gedolven van bruin ijzererts, meren, moerassen en andere ertsen. Een voorwaarde voor het wijdverbreide gebruik van ijzermetallurgie was het gebruik van een rauwkaasproces, waarbij reductie van ijzer uit erts werd bereikt bij een temperatuur van 900 graden, terwijl ijzer alleen werd gesmolten bij een temperatuur van 1530 graden, om ijzer te produceren volgens een methode met ruw ijzer werd het erts verpletterd, gecalcineerd boven een open vuur en vervolgens in kuilen of kleine kleifoci waar houtskool werd gelegd en lucht werd geblazen door balg, werd ijzer hersteld. Een schreeuw vormde zich op de bodem van de oven (vergelijk Krishna uit het Sanskriet, lit. – «dark, black», een van de gerespecteerde goden in het hindoeïsme). – een brok poreus, pasteuze en zwaar vervuilde ijzer, die vervolgens moest worden onderworpen aan herhaaldelijk heet smeden.

Schreeuwend ijzer was opmerkelijk vanwege zijn zachtheid, maar al in de oudheid werd een methode ontdekt voor het verkrijgen van harder metaal door ijzerproducten te harden of te cementeren, dat wil zeggen calcineren in beenkool voor carbonisatie. De smederijoven voor de productie van ijzer in het kaasbereidingsproces was een ondiepe put in de grond, waaraan lucht uit balg werd toegevoerd met kleibuizen, die we waarnemen in oude reconstructies van Arkaim, Quintana, Goloring en andere dorpen. Vervolgens werden deze constructieschema's als heilig beschouwd en werden ze gereproduceerd in verschillende kruisvormige variaties, waaronder in de vorm van een swastika, primitieve domnica zag eruit als cilindrische structuren gemaakt van stenen of klei, naar boven versmald, vandaar het uiterlijk van een swastika, een kruis met uiteinden gebogen in rechte hoeken. Van onderaf werden kanalen opgesteld waar buizen van kleimondstukken werden ingebracht, leerbont eraan werd bevestigd, met hun hulplucht in de oven werd gepompt. Deze ontwerpen leken op verschillende soorten kruisen, die later werden vergoddelijk in het hindoeïsme, het boeddhisme en het christendom.

De Noord-Indiase stad Varanasi (de naam Var wordt genoemd in de naam van de stad, verscheen rond de 7e eeuw voor Christus), ook bekend als Benares, is nog steeds de bedevaartsoord van de hindoes, er is ook een massale crematie van de dood. De lijken van gelovigen worden in het volle zicht verbrand. In de oudheid was het ook in de vars: priesters met hoorns op hun hoofd en met vleugels achter hun rug verbrandden de dode mensen – dat is het prototype van de hel. De overledenen wilden dit zelf, omdat men geloofde dat zij met vuur onmiddellijk naar de hemel zouden gaan naar de goden.

De oudste boeken van de Veda en Avesta (vergelijk: de Slavische woorden 'weten' en 'nieuws') vormen eigenlijk de primaire basis voor de meeste religies die tegenwoordig bestaan. Het oudste deel van de Avesta Ghats wordt ook genoemd (Ghats) – bergen op het Hindustan-schiereiland in India (West- en Oost-Ghats), evenals het oude Russische woord «ghat» – vloeren gemaakt van houtblokken voor doorgang, doorgang door een moeras moeras. Ghats – de trappen van de dijk in Varanasi, afdalend naar de Ganges, de lichamen van de doden worden daar verbrand. Al deze woorden zijn van dezelfde oorsprong.

Het kruis werd vereerd in pre-christelijke culten. Zijn beelden werden ontdekt tijdens archeologische opgravingen in verschillende delen van de wereld, met name in Zuid-Amerika en Nieuw-Zeeland. Er werd vastgesteld dat hij diende als een voorwerp van aanbidding van andere naties als een symbool van vuur, dat oorspronkelijk werd verkregen door wrijving van twee gekruiste stokken, een symbool van de zon en het eeuwige leven. Reeds in de oudheid, om het smeltpunt van metallurgisten te verminderen, begonnen ze fluorieten te gebruiken (fluoriet, fluorieten komen in verschillende kleuren: violet, geel, groen, zelden kleurloos) en konden staal ontvangen bij een temperatuur van 1100 – 1200 graden, in plaats van 1530—1700 graden, waardoor we minder brandstof (hout of kolen) konden uitgeven tijdens het maken van staal, waardoor we zeer duurzame ijzerproducten kregen.

Germaanse volkeren

De namen «Germaans», «Germanen», «Duitsland» komen uit de Latijnse taal: Germanicus – Germaans; Germani – Duitsers, talloze stammen die tussen de Rijn, de Donau, de Vistula en de Noordzee leven; Germania – Duitsland, een gebied ten oosten van de Rijn, bewoond door Germaanse stammen. Die op hun beurt teruggaan naar Latijnse woorden als: germane – eerlijk gezegd, oprecht; germanitas (germanus) – broederschap, hechte verwantschap, verwantschap; germanus (germen) – native, echt, echt; germen – nier, spruit, germ, afstammeling; germino (kiemen) – laat spruitjes groeien.

De zelfnaam van de Duitsers komt van het oude Duitse woord «mensen» – Thiuda. Bijna alle burens noemen Duitsers niet bij naam, maar volgens een van de Germaanse stammen: Italianen – tedesco (van de «Germanen»), Frans – allemande (van de «Alemans»), Finnen – Saksa (van de «Saksen»), Slaven noemen Duitsers Duitsers, volgens de bekende versie van het woord «dom».

De Oostenrijkers vonden plaats als gevolg van de Germanisering van de Slaven. De Slaven creëerden de staat Samo rond 623. Na de ineenstorting creëerden de Slaven een vorstendom in Karinthië (Carintia), waarvan de bewoners op boerderijen woonden. In het midden van de 8e eeuw werden de Slaven die tegen de Avaren vochten afhankelijk van de Beiers, vervolgens de Franken, en na de ineenstorting van het Karolingische rijk in 843 werden deze landen, samen met Beieren, overgedragen aan het koninkrijk van de East Franks, het toekomstige Duitsland, dat blijkbaar deze gebieden «Oostenrijk» – «oostelijk rijk», van Ost – «oost» en Reich – «rijk» noemde.

Het voorouderlijk huis van Germaanse en Romaanse talen werd toegeschreven aan het westen van Rusland. Een internationaal team van wetenschappers (inclusief specialisten uit St. Petersburg en Samara) heeft een nieuwe genetische bevestiging gevonden van de hoop op de opkomst van Indo-Europese talen. De auteurs publiceerden de resultaten van hun onderzoek in het tijdschrift Nature en zijn kort te vinden op de website van de University of Adelaide. In hun werk melden wetenschappers dat ten minste enkele van de Indo-Europese talen in Europa zijn ontstaan als gevolg van massale migratie van proto-taalsprekers uit het Europese grondgebied van modern Rusland. In het bijzonder zijn als gevolg van dergelijke migratie hoogstwaarschijnlijk de Baltisch-Slavische, Germaanse en Romaanse talen ontstaan. Experts kwamen tot deze conclusie door de genomen te analyseren van 94 mensen die 3—8 duizend jaar geleden in Europa woonden. Genetica heeft geconstateerd dat vanaf 4,5 duizend jaar geleden ongeveer 75 procent van de mensen in Midden-Europa voorouders hadden uit de steppen van Rusland. Deze vertegenwoordigers van de cultuur van snaarkeramiek bleken de voorouders te zijn van mensen van een andere cultuur – de put, die leefde op het grondgebied tussen de Dnjepr en de Wolga. Dit kan een bevestiging zijn van de hypothese dat de cultuur van snaarkeramiek ontstond onder invloed van de put, of dat zijn vertegenwoordigers sterk werden beïnvloed door de vorige. Wetenschappers merken ook op dat mensen van de pitcultuur de voor die tijd meest relevante technologie, met name beweging met het wiel, naar Europa kunnen verspreiden.

Dit wordt met name aangegeven door het feit dat voertuigen met wielen en gedomesticeerde paarden ongeveer 5—6 duizend jaar geleden in Europa verschenen. Er wordt aangenomen dat de eerste mensen ongeveer 45 duizend jaar geleden vanuit Afrika naar Europa kwamen. Ongeveer achtduizend jaar geleden was er een tweede migratiegolf en Europa werd bevolkt door boeren uit het Midden-Oosten. De derde fase van migratie, beschreven door wetenschappers, vond 5—6 duizend jaar geleden plaats op het grondgebied van het Europese deel van het moderne Rusland en Oekraïne, en volgens hem is de oorsprong van een aantal moderne talen Europa moet worden geassocieerd. Het werk van wetenschappers bevestigt de zogenaamde hoophypothese van de oorsprong van Indo-Europese talen. Archeologen en taalkundigen die zich eraan houden, geloven dat de sprekers van de Indo-Europese proto-taal op het grondgebied van modern Rusland en Oekraïne leefden tussen de Wolga en de Dnjepr. Aanhangers van de tweede meest populaire hypothese, de Anatolische,

verbinden de opkomst van de Indo-Europese taalfamilie met de migratie van mensen uit het grondgebied van het moderne Turkije (het oude Anatolië) achtduizend jaar geleden. Wetenschappers merken op dat hun onderzoek ons in staat stelt te begrijpen hoe de belangrijkste Indo-Europese talen 5—6 duizend jaar geleden in Europa werden verspreid. Het zegt echter niets over de oorsprong van de zuidelijke talen van deze familie, met name het Grieks. Nu hopen wetenschappers te begrijpen hoe de migratie van de sprekers van de proto-taal (proto-talen) en de connectie met de Indo-Europese talen van de Kaukasus, Iran en India was georganiseerd.

Meest kenmerkend voor het einde van het 1e millennium voor Christus. e. – de eerste helft van het eerste millennium na Christus e. archeologische vindplaatsen in de vorm van grote begraafplaatsen zonder begraafplaatsen met verschillende begrafenisrituelen: lijken en lijken. De overblijfselen waren na het branden ingesloten in een urn, de lijken werden zonder urn in de grond gelegd. Dus werden begraafplaatsen gevormd, die, zoals hierboven al genoemd, door archeologen de naam van «velden met grafurnen» of «velden met begrafenissen» zijn genoemd. In de XIX eeuw. wetenschappers debatteerden over wie de begraafplaatsen bezat die in Centraal-Europa waren ontdekt – Slaven, Duitsers, Thraciërs of Kelten (Indo-Europeanen). Een dergelijke uitspraak van de vraag was op zichzelf onjuist, omdat het ritueel van begrafenis op het gebied van grafurnen niet alleen tot de stam behoorde, maar tot alle hierboven genoemde stammenmassa's.

De Tsjechische archeoloog en historicus Lubor Niederle, die de mening van P. Schafarik en andere Tsjechische en Poolse archeologen ondersteunt, gaf aan dat we alleen kunnen spreken van Slavische verwantschap met die monumenten van begraafplaatsen die binnen de grenzen van de nederzetting van de oude Slavische stammen liggen verondersteld door geschreven bronnen.

Dit standpunt van L. Niederle met betrekking tot de etniciteit van dragers van de cultuur van de begraafplaatsen van Midden-Europa werd bevestigd in latere werken van archeologen. Poolse geleerden die de cultuur van de woongebieden op het grondgebied van Polen bestudeerden, kwamen tot de conclusie dat de archeologische cultuur door de Wends werd gedragen, omdat haar grondgebied in feite samenvalt met het grondgebied dat is toegewezen aan de westerse groep van deze stammen Plinius, Tacitus en Ptolemaeus.

Begraafplaatsen ten oosten van de bovenloop van de Dniester werden pas aan het einde van de 19e eeuw ontdekt. door de beroemde Russische archeoloog V.V. Khvoika, die ze onderzocht op het grondgebied van de Middle Dnieper. De studie van de allereerste monumenten van deze cultuur stond V.V. toe Khvoika beweert dat ze tot de oude Slaven behoren. Het werk van V.V. Khvoika werd voortgezet door Sovjet-archeologen die vele nieuwe nederzettingen en begraafplaatsen voor de cultuur van begraafplaatsen opgraven en bestudeerden, die nu bij meer dan 400 bekend zijn. Deze opgravingen toonden aan dat niet alleen het midden, maar ook de bovenste Dnjepr in de eerste helft van het 1e millennium werd geregeld door Slavische stammen die hun doden begraven op begraafvelden en een aanzienlijk andere levensstijl dan de naburige stammen – Kelten, Thraciërs en anderen die een soortgelijke begrafenis gebruikten. Tegelijkertijd werd bekend dat de Slavische stammen van de Dnjepr heel dicht bij de Slavische stammen van Opknoping staan. Binnen dit enkele massief van Slavische stammen worden enkele lokale verschillen waargenomen, die archeologen de basis gaven om te praten over verschillende archeologische culturen. Dit is de Oksyv-cultuur in de Lower Hanging, de Przeworsk-cultuur in het bekken van de Middle en Upper Vistula. De laatste ligt dicht bij de Zarubints-cultuur van de Slavische stammen van het Midden- en Boven-Dnjepr.

Na het verlaten van de steppen van de regio Zuid-Oeral – Zwarte Zee, leefden de oude Duitsers op het grondgebied dat voornamelijk gelegen was tussen de Noordzee, de Rijn, de Donau en Laba (Elba), evenals in het zuiden van het Scandinavische schiereiland. De oorspronkelijke residentie van de Duitsers in Europa was Zuid-Scandinavië, Jutland en de kust van de Oostzee en de Noordzee tussen Weser en Oder.

Germaanse volkeren evolueerden, net als andere nationaliteiten, door de geleidelijke eenwording van kleine stammen tot tribale vakbonden en later door de fusie van deze laatste in de

nationaliteit. Tijdens de VI – I eeuwen. BC e., Geleidelijk naar het zuiden bewegend, bezetten ze het grondgebied van het moderne Duitsland tot aan de Rijn; sommige stammen, waarvan de Trevers vervolgens de grootste rol speelden, staken de Rijn over en vestigden zich op de linkeroever. In Zuid-Duitsland kwamen de Sueva, Markomannians en Quads het dichtst in contact met de Kelten, met wie zij zich gedeeltelijk mengden.

De Duitsers vormden zich door het mengen van verschillende rassen en vermengden zich later met verschillende etnische groepen (Slaven, Kelten, Fins-Oegriërs, Romaanse volkeren, enz.). Tot het midden van de 1e eeuw was de informatie van de Grieken en Romeinen over de Duitsers nogal schaars. De naam van de Duitsers, die oorspronkelijk de Tungra-stam werd genoemd en die vervolgens door de Kelten aan alle Duitse stammen werd toegeëigend, was lange tijd onbekend bij de oude auteurs. De Duitsers waren rond het begin van onze jaartelling verdeeld in Oosters (Goten, Bourgondiërs, Vandalen, enz.), Westers (Suevs, Hutts, Cherusks, Angels, Saksen, Batavs, Moorden, Markomanes, enz.) En Noord (Svions, enz.). Bronnen voor de studie van het sociale systeem van de Duitsers zijn enerzijds de gegevens van archeologie, vergelijkende taalkunde, etnografie en anderzijds de werken van oude auteurs, met name de aantekeningen over de Gallische oorlog (midden 1 eeuw) BC) Julius Caesar, die tijdens de verovering van Gallië rechtstreeks met de Duitsers werd geconfronteerd, en de werken van de Romeinse historicus Tacitus – «Duitsland» (98 AD, de manuscripten genaamd «Over de oorsprong en de habitat van de Duitsers»), " Annalen»(ca. 116 AD) en «Verhalen»(tussen 104 en 109 gg.). De Duitsers uit de tijd van Caesar waren al sedentaire boeren, maar van tijd tot tijd verlieten ze het door hen bezette land en gingen over op anderen. Landbouwmachines bevonden zich op een laag niveau – een ploegendienststelsel domineerde, waarvoor grote stukken land nodig waren, bouwland werd snel uitgeput en veranderde elke 1—2 jaar. De Duitsers cultiveerden rogge, haver, gerst en tarwe. Een grote rol in het economische leven werd gespeeld door veeteelt en jacht. De Duitsers hadden op dat moment geen privébezit van land: de dorpen werden bewoond door clans, die gezamenlijk het land bezaten en het gezamenlijk cultiveerden. Tegen die tijd was de patriarchale clan al vervangen door de eerder heersende matriarchale.

In de 6e eeuw voor Christus e. de kooplieden van Massalia kenden de Tilangiaanse stam die op de Boven-Rhône woonde, later bekend als de Duitse Tulling-stam. In het midden van de 4e eeuw bezocht de massale reiziger Pithaeus, op zoek naar de meest geschikte route naar Groot-Britannië, waar lood werd gewonnen, en naar de Baltische staten, van waaruit barnsteen werd geëxporteerd, een aantal gebieden bewoond door de Duitsers. Volgens hem was het noorden van Groot-Britannië land, dat hij als een eiland beschouwde en Thule noemde, maar dat onzichtbaar de westkust van Noorwegen was. Pythaeus zei dat het werd bewoond door mensen die zich bezighouden met landbouw en het verzamelen van honing, waarvan hij een speciaal drankje maakte. Pithaeus schreef ook over het eiland Abal voor de kust van de Noordzee, mogelijk het moderne Helgoland, en over de Teutons die in de buurt van dit eiland wonen, in West-Jutland, ook een van de Germaanse stammen. In de III eeuw. BC e. Duitse Gesat, wat speersters betekent, diende als huurlingen van de Italiaanse Kelten, en vervolgens van de Romeinen.

De door Caesar genoemde leiders, oudsten en ambtenaren waren in feite samengesteld uit gekozen militaire leiders en de adel van de clan. Onafhankelijke stammen verenigden zich af en toe in kortstondige vakbonden voor gemeenschappelijke militaire ondernemingen, waarbij militaire leiders werden gekozen; zij leidden een ploeg die aan het einde van de oorlog uiteenviel. Op dit moment waren oorlogen veelvuldig voorgekomen onder de Duitsers, omdat het uitgebreide landbouwsysteem en de belangrijke rol van veeteelt een constante behoefte aan nieuw bouwland en weiden creëerden, wat leidde tot de strijd om land tussen individuele stammen. De opperste macht in de stam behoorde tot een onregelmatig bijeengeroepen volksvergadering. In vreedstijd had de stam geen gemeenschappelijke leiders, er waren alleen ouderlingen van bepaalde divisies van de stam, die voornamelijk gerechtelijke functies stuurden.

Afgaande op archeologische gegevens bevonden de Duitsers zich op dat moment op een veel lager ontwikkelingsniveau dan de Kelten. Tot het begin van de 4e eeuw verkregen ze ijzerproducten uit de Keltische regio's en pas later ontwikkelden ze hun eigen metallurgie. Pas vanaf de 1e eeuw voor Christus e. Romeinse goederen drongen erin door, voornamelijk wijn en dure gerechten, maar zeer weinig vertegenwoordigers van de adel van de clan verwierven ze. De Duitsers gaan eindelijk naar de gevestigde landbouw, hoewel veeteelt nog steeds een belangrijke rol speelde. Ruw gebouwd van steen en betegelde huizen vervangen de voormalige tijdelijke hutten. De jacht begon een kleinere rol in de economie te spelen. De clangemeenschap die het land samen bewerkte in de tijd van Caesar wordt vervangen door familiegemeenschappen die in afzonderlijke nederzettingen wonen. Zo'n gemeenschap heeft elk jaar een nieuw plot geploegd, waardoor de oude onder stoom staat. Weiden, weiden en andere landen waren het gemeenschappelijk bezit van verschillende nederzettingen.

De landbouw onder de Duitsers was nogal primitief en speelde een veel kleinere rol dan veeteelt. De Duitsers verlieten gemakkelijk hun woonplaats en gingen op zoek naar nieuwe landen om zich te vestigen. Dus bijvoorbeeld ongeveer 120 voor Christus. e. de Germanen en hun naburige Cimbries verlieten Jutland vanwege de grote vloed die hun land verwoestte. Ze gingen naar Spanje, Gallië en de Donau-regio, gingen een alliantie aan met de Scordisk vochten met Rome en marcheerden naar Italië, maar werden verslagen door de Romeinen. Hun overblijfselen vestigden zich in Gallië aan de rivieren de Maas, Main en Neckar. Tijdens de hervestiging trokken de Duitsers, net als de Kelten, door clans en stammen, die samen vochten en samen het deel van het in beslag genomen land bezetten dat hun door de oudsten was toegewezen.

Veel Duitsers dienden als huurlingen in de troepen van andere naties. Al vrij vroeg stonden de leiders onder de Duitsers op, wisten squadrons aan te trekken en nieuwe landen te veroveren of hun diensten aan te bieden aan degenen die ze nodig hadden. In 72 v.Chr. e. zo'n leider van de Suev-ploeg, Ariovist, kwam met 15 duizend mensen naar Gallië op uitnodiging van de Keltische stammen van de Arverns en Sequans die vochten met de Aedu. Ariovist, nadat hij de Edues had vernietigd en zich in het noorden van Gallië had gevestigd, begon zijn bezittingen uit te breiden. Talloze vertegenwoordigers van verschillende Germaanse stammen vestigden zich op het land van dezelfde sequenties die door het Ariovista-team werden gevangen.

Tegen de tijd van Tacitus bevonden de Duitsers zich al in een hoger ontwikkelingsstadium. Ze ontgonnen (hoewel in kleine hoeveelheden) en verwerkten ijzer, goud, koper, zilver, tin, lood, waren bezig met weven, aardewerk. De Duitsers leken duurzamer te zijn gevestigd. De landbouwtechniek is verbeterd. Bouwland werd gecultiveerd door een ploeg getrokken door een of twee paar ossen. De landteelt werd uitgevoerd door grote gezinnen of huisgemeenschappen, meestal bestaande uit meerdere generaties. Het eigendom van het grondgebied van het dorp behoorde nog steeds tot de hele gemeenschap, die van de clan in een buurman begon te veranderen, omdat de verwantschap tussen de huisgemeenschappen die het dorp bewoonden, geleidelijk verzwakte. Inwoners van het dorp deelden gemeenschappelijke gebieden – weiden, enz.

De verdeling tussen de families van het land toegewezen voor individuele teelt werd niet gelijkmatig, maar «waardig» uitgevoerd door het hoofd van een groot gezin, dat wil zeggen door sociale status. Dit was een van de manifestaties van de sociale gelaagdheid die bij de Duitsers begon, veroorzaakt door de groei van productiekrachten. Vertegenwoordigers van de adel profiteerden nu van patriarchale slavernij, die in de kinderschoenen waarschijnlijk zelfs in de tijd van Caesar bestond. Allereerst werden krijgsgevangenen in slaven veranderd. Slaven onder de Duitsers ontvingen vee en land, waarvoor ze een deel van de oogst moesten bijdragen aan de eigenaars. De kinderen van slaven werden opgevoed met de kinderen van de vrije, en hoewel de slaven niet deelnamen aan openbare aangelegenheden, was het verschil tussen hen en de vrije veel minder opvallend dan in Rome. De tribale adel en de tribale leiders, die om hen heen een gevolg van oorlogszuchtige jeugd verzamelden, speelden al een belangrijke rol, maar de hoogste beslissing in belangrijke zaken behoorde nog steeds tot de nationale vergadering.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.